

Claudia LIPAN

Ca voi, bobocilor, mai rar cineva...

N-am reținut spectacolul *Blaubart* de la Teatrul ACT pentru povestea în sine pusă în scenă de Alexandra Badea, nici pentru textul dramaturgului Dea Loher (premiat și montat în teatrele lumii), sau pentru aspectul futurist în care s-a legănat decorul sub lumina unui proiector ascuns prin sală. De altfel, m-am dus la spectacol pentru că am auzit că este jucat de Ela Mocanu, Carmen Florescu și Adrian Anghel, actori din cea mai proaspătă generație. Afișul din fața porții m-a avertizat că voi urmări un *thriller* erotic. Vorbesc foarte serios. Așa că mă așteptam să văd tineri furioși, revolte refulate pe scena unui teatru de talie mică, dar cu succes mare. Poate chiar să-mi fie dat să iau parte la o refacere verticală a celor mai frumoase gesturi umane. Să-mi audă urechile a nu știu câta oară ovațiile altei generații proaspete de spectatori obișnuiți cu dezorientarea, vulgaritatea și kitsch-ul. Cele trei trăsături ale teatrului contemporan în care zburdă tinerii actori, regizori, spectatori, mă rog...

Am răsuflat ușurată la sfârșitul piesei. Contrar așteptărilor, deși uneori timorați, cu pumnii strânși, cu textul negru pe alb în minte, actorii reușesc până la urmă să ridice spectacolul cu încredere și adrenalină mai puțină. Toți trei se simt încă pe podelele spălate de fiecare dată înaintea spectacolelor de la „Casandra”. Sunt necoptiți, dar au ceva care îi aruncă în mod curajos la scenă deschisă. Și cred că este vorba de pofta de joc. Sunt entuziasmați, chiar și atunci când sunt nesiguri.

Adrian Anghel reia mitul lui *Barbă-albastră* prin tipul unui vânzător de pantofi, dar nu oricare. Adică un meseriaș din tată-n fiu, interesat de subtilitatea meșteșugului, de linia fină a unui picior relaxat, de cusătură, de stil elegant. Ar vrea să schimbe multe lucruri în meseria lui; ar vrea, de pildă, să fie conștient de nevoile și preferințele clientelor. Carmen Florescu, prezentatoare a terifiantului liant în care se prinde *Barbă-albastră*, închipuie, totodată, și prima iubire a criminalului. Alături de ea, Ela Mocanu susține un impresionant șir de personaje sacrificate. Este *Ana*, cam sobră și prea lipsită de vocea care ar trebui să treacă de rampa inexistentă a Teatrului Act. Se corectează, apoi, în rolurile *Judith* și *Eva*, insomniacă și nefericită, într-o stație de metrou și într-un bar de noapte la ore târzii. Mai este o prostituată vulgară, profesionistă și independentă, dar și o tânără entuziasmată care crede în Baudelaire și în ideea Americii pe care a pierdut-o. Roluri de compoziție în care dragostea este un supliment al aventurii, al disperării, un remediu împotriva insomniei, o idee de stabilitate. Departe de a fi un *thriller erotic*, spectacolul *Blaubart* este un început bun pentru toți cei patru. M-ar bucura să văd realizat proiectul regizoarei Alexandra Badea de a înființa un teatru al absolvenților. Un teatru care să depășească stadiul de amatorism și să se ridice la profesionism. Un teatru în care să se joace piese ca aceasta.

Teatrul ACT – *Blaubart*, speranța femeilor de Dea Loher. Regia: Alexandra Badea. Scenografia: Iulia Popovici. Cu: Ela Mocanu, Carmen Florescu, Adrian Anghel. Data premierei: 10 octombrie 2003.